

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 707/05
20.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгомира Милојевића, председника већа, Предрага Глигоријевића, Мирослава Цветковића, Драгана Јоцића и Сретка Јанковића, чланова већа и саветника Драгане Јеврић, као записничара, у кривичном предмету оптуженог АА због кривичног дела из члана 33. став 2. у вези става 1. Закона о оружју и муницији, одлучујући о жалби оптуженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Суботици К. 78/04 од 7.2.2005.године, после седнице већа одржане у смислу члана 375. ЗКП у присуству оптуженог, дана 20.6.2005.године, донео је

ПРЕСУДУ

УВАЖАВА СЕ жалба оптуженог АА и само у погледу одлуке о казни ПРЕИНАЧУЈЕ пресуда Окружног суда у Суботици К. 78/04 од 7.2.2005.године, тако што Врховни суд оптуженог АА за извршено кривично дело неовлашћено држање ватреног оружја, муниције и експлозивних материја из члана 33. став 2. у вези става 1. Закона о оружју и муницији за које је првостепеном пресудом оглашен кривим ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 1-једне године и 2-два месеца.

Образложење

Побијаном пресудом оптужени АА оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћено држање ватреног оружја, муниције и експлозивних материја из члана 33. став 2. у вези става 1. Закона о оружју и муницији и осуђен на казну затвора у трајању од две године.

На основу члана 69. ОКЗ према оптуженом је изречена мера безбедности одузимања предмета – полуаутоматске пушке серијски број Н __, снајперска пушка марке "Црвена Застава" серијски број __, девет комада метака калибра 7,62 мм за полуаутоматску пушку, два оквира за снајперску пушку без метака и једна кожна футрола са празним оквиром за "Шкорпион". Оптужени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати износ од 6.300 динара а на име паушала износ од 4.000 динара све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Против те пресуде жалбу је изјавио оптужени АА, без навођења законског основа а из образложења произилази да првостепену пресуду побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и одлуке о казни са предлогом да се првостепена пресуда преиначи тако што ће му се изрећи казна затвора у краћем трајању.

Републички јавни тужилац у поднеску Ктж. 848/05 од 4.5.2005.године предложио је да се жалба оптуженог одбије као неоснована а првостепена пресуда потврди.

Врховни суд је одржао седницу већа у смислу члана 375. ЗКП, у присуству оптуженог АА и одсуству уредно обавештеног заменика Републичког јавног тужиоца, на којој је испитао првостепену пресуду, размотрио остале списе предмета и по оцени жалбених навода нашао:

Побијана пресуда не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка нити повреде кривичног закона на које другостепени суд, у смислу члана 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП увек пази по службеној дужности.

Чињенично стање је у првостепеној пресуди правилно и потпуно утврђено па су неосновани жалбени наводи којима се то оспорава.

Побијајући првостепену пресуду по том основу оптужени у жалби наводи да је предметно оружје заиста држао али да није знао да је то кривично дело и колика је кривична одговорност. Такође, оптужени жалбом оспорава налаз вештака тврдећи да је пронађено оружје било у потпуности растављено, да је полуаутоматска пушка била некомплетна а снајперска оштећена и да су обе биле неупотребљиве.

Изнете жалбене наводе Врховни суд оцењује неоснованим из следећих разлога:

Правилан је закључак првостепеног суда да је оптужени био свестан своје кривичне одговорности односно да је био свестан чињенице да је држао оружје које спада у формацијско наоружање војске и да држање таквог оружја грађанима није дозвољено. Ово тим пре када се има у виду неспорна чињеница да је оптужени на ратишту са кога је донео оружје био као припадник МУП-а Србије, па је јасно да није могао бити неупућен у последице недозвољеног држања оружја.

Из налаза и мишљења вештака ВВ и појашњења датих на главном претресу произилази да је полуаутоматска пушка била склопљена а да је снајперска пушка предата у деловима, али да је и она била комплетна, да су обе пушке растављене а затим састављене, да су вршена пробна опаљења те да су обе пушке несумњиво биле исправне. Овакав налаз вештака првостепени суд је основано прихватио јер је исти дат у свему према правилима струке на основу прегледа предметног оружја, а осим тога на такав налаз странке нису имале суштинске примедбе. Стога Врховни суд жалбу оптуженог оцењује неоснованом и у делу којим се овај налаз оспорава.

Према томе, чињенично стање, како у погледу чињеница које чине битна обележја кривичног дела у питању тако и у погледу оних које се тичу психичког односа оптуженог према учињеном делу правилно је и потпуно утврђено а квалификацијом противправне делатности оптуженог по члану 33. ств 2. у вези става 1. Закона о оружју и муницији кривични закон је правилно примењен. Врховни суд је стога прихватајући у свему јасне, исцрпне и уверљиве разлоге који су с тим у вези дати у првостепеној пресуди, оценио неоснованим жалбене наводе оптуженог којима се оспорава правилност примене кривичног закона, с обзиром да је предметно оружје набавио у време важења блажег закона који је , према жалби, требало применити. Јер, радња неовлашћеног држања мора се посматрати у целини, као јединствена, трајна радња, а како је оптужени предметно оружје држао и у време важења ранијег, блажег закона, али и после ступања на снагу измена и допуна тог закона, све до дана одузимања, што је неспорно, то се на оптуженог, у смислу члана 4. ОКЗ није ни могао применити блажи закон, осим у случају да је , у смислу законске могућности , надлежном органу предао предметно оружје, што он није учинио.

Испитујући поводом жалбе оптуженог првостепену пресуду у делу одлуке о казни, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно утврдио све околности у смислу члана 41. ОКЗ које утичу да казна буде мања или већа, међутим, утврђеним олакшавајућим околностима наведеним на страни 5 други став образложења побијане пресуде, иако им је дао карактер особито олакшавајућих околности , првостепени суд ипак није дао одговарајући значај, тако да је изречена казна затвора у трајању од две године строжија него што је то са становишта сврхе кажњавања неопходно. Стога је Врховни суд уважио жалбу оптуженог и, дајући праву меру утврђеним олакшавајућим околностима , осудио га на казну затвора у трајању од једне године и два месеца као сразмерну тежини и степену друштвене опасности извршеног кривичног дела као и степену кривичне одговорности оптуженог и довољну за постизање сврхе кажњавања предвиђене одредбом члана 33. ОКЗ.

Одлука о мери безбедности одузимања предмета донета је правилном применом одредбе члана 69. ОКЗ па се њена законитост и оправданост изрицања не доводе у питање.

Из изнетих разлога, а на основу члана 391. став 1. ЗКП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа

Драгана Јеврић, с.р. судија,

Драгомир Милојевић, с.р.

За тачност отправка

ср